

Điều Ru Nước Mắt

Duyên Anh

8

Trần Đại nằm ngửa trên ghế bố. Hắn duỗi thẳng chân, điều "Havatampa" kẹp giữa hai ngón tay đã cháy gần tới khúc giữa mà tàn vẫn chưa rút. Trần Đại nhìn lên trần nhà. Đôi mắt tưởng chừng như không muốn chớp. Nổi hờn phảng phất nỗi buồn in hằn vào khuôn mặt sương gió của tên du đảng ngoại hạng. Hắn nằm, và có thể nằm mãi cho đến lúc đàn em hắn kiếm ra nhà Năm Lửa. Con muỗi ngày sà xuống má Trần Đại. Hắn đưa tay trái vỗ. Tàn thuốc lá được dịp rơi rớt bừa bãi. Trần Đại hít một hơi rồi liệng mạnh điều thuốc qua cửa sổ. Từ năm hôm nay, Trần Đại buồn kinh khủng. Tin James Dean Hùng tự ý nạp mình cho cảnh sát để cứu đàn em khiến Trần Đại mất ăn mất ngủ. Hắn nhớ lại những lời trước khi James Dean Hùng "xuất trận" mà lòng hắn thất lạc. James Dean Hùng đã vì hắn mà hy sinh tự do của mình để hắn được ở ngoài săn sóc cho Tường Vi. James Dean Hùng hành động đẹp lắm. Nó đã nhầm. Trần Đại đâu chịu ngồi yên chăm chút tình yêu khi đàn em của nó lọt vào trại Tể Bần. Bồn phận của Trần Đại là phải lo cứu James Dean Hùng. Nhưng trước hết hắn cần tìm Năm Lửa.

Năm Hòa Hưng, Bồn bù loong, Tony Hải, Quyền Tân Địch được phái sang Khánh Hội theo dõi Năm Lửa. Bồn đưa tìm suốt ba ngày trời mà vẫn chưa kiếm được chỗ ẩn núp của Năm Lửa. Tên vua ném dao chuyên giết người mướn không hiểu vì lý do gì biệt tích. Trần Đại bực tức, chán nản. Năm Lửa trốn mất mà James Dean Hùng cũng chưa biết chắc chắn bị nhốt ở đâu. Cả ngày, trừ hai bữa cơm ăn qua loa cầm hơi, Trần Đại chỉ nằm ngửa trên ghế bố hút thuốc lá. Cho tới hôm nay... Tiếng gõ cửa làm trái tim Trần Đại muốn nhảy khỏi lồng ngực. Hắn vùng dậy, chạy vội ra mở cửa. Bồn bù loong lách mình bước vô.

Trần Đại vỗ ngay tên đàn em:

- Thấy tâm tích nó chưa?
- Dạ, rồi ạ!
- Nó ở đâu?
- Thưa anh nó trốn sang Thủ Thiêm.
- Chú biết nó ngủ ở đâu không?
- Dạ biết.
- Chú dẫn ngay anh sang Thủ Thiêm...

Bồn bù loong khép cửa lại:

- Ban ngày nó lang thang, ban đêm nó mới về ngủ nhà chị nó anh ạ!

Trần Đại hất hàm:

- Đêm nay gặp nó không?

Bồn bù loong gật đầu. Trần Đại hớn hờ. Vài phút sau, nỗi buồn vừa tan biến lại trở về đay nghiến hắn. Trần Đại lầm lũi bước tới ghế bố. Hắn gieo người xuống thờ dài:

- Mới xong có một việc.

Bồn bù loong hỏi:

- Thưa anh, anh giao em việc thứ hai được không?

Trần Đại mím môi suy nghĩ:

- Việc này khó lắm.
- Em sẽ ráng hết sức em.
- Ráng hết sức chú cũng vô ích. Chú có dám đánh phá trại giam cứu James Dean Hùng không? Chắc chắn là không rồi. Anh em mình đành tho. Bây giờ, nếu biết James Dean Hùng bị nhốt ở trại Tể Bần thì chỉ có cách xoay nhiều tiền dúi cho bọn giám thị là chúng sẽ để cho James Dean Hùng trốn ra một cách dễ dàng.

Bồn bù loong dờ dãn nhìn Trần Đại. Hiểu ý đàn em Trần Đại xua tay:

- Để anh lo vụ này sau. Đêm nay cố tóm bằng được thằng Năm Lửa.

Im lặng một lát, Trần Đại vẫy tay cho Bồn bù loong ngồi cạnh mình:

- Bọn Năm Hòa Hưng đâu?

Bồn bù loong lễ phép đáp:

- Anh Năm bảo em vô báo tin cho anh hay, anh ấy xuống Chí Hòa có chút việc.

Trần Đại xoa đầu tên đàn em:

- Chú đã ghé qua cái quán cà phê tồi tàn của con nhỏ bên Khánh Hội chưa?

Bồn bù loong bẽn lẽn:

- Thưa anh chưa ạ.

Trần Đại vỗ mạnh vào vai Bồn bù loong:

- Sang gấp đi kẻo nó mong. Tối nay nhớ về đây đi kiếm thằng Năm Lửa với anh.

Bồn bù loong ngần ngừ chưa dám đứng dậy. Trần Đại hích khuỷu tay vào cạnh sườn nó:

- Xấu hổ à?

Bồn bù loong luống cuống:

- Thưa anh...

- Gì?

- Thưa anh... em... sợ lắm!

Trần Đại quát mắt:

- Chú sợ Năm Lửa, cai thầu Phúc hay cảnh sát?

- Thưa anh em sợ... con nhỏ...

- Chú sợ gì?

- Thưa anh... em... không... biết... tán... gái...

Trần Đại đang buồn đứt ruột mà cũng phá ra cười. Bồn bù loong ghệt mặt ra khiến Trần Đại càng cười dữ:

- Chú ngây thơ quá, Bồn bù loong ạ!

Bồn bù loong nhăn nhó:

- Thưa anh, em sợ con nhỏ tổng cổ ra.

- Thì chú tặng nó vài cái đấm.

Bồn bù loong tưởng thật:

- Đấm nó, nó chịu hờ anh?

Trần Đại không cười nữa. Hắn nhìn tên đàn em khờ khạo ái tình bằng đôi mắt ngập đầy thương xót. Trần Đại lắc đầu:

- Không phải thế đâu Bồn à!

Bồn bù loong ngây mặt ra:

- Thưa anh phải làm thế nào để con nhỏ thương em?

Trần Đại vòng tay ôm ngang lưng tên đàn em:

- Chú có thương nó không?

- Dạ... dạ... em mến nó lắm...

Thế thì chú chịu khó qua Khánh Hội uống cà phê ngày hai lần và gặp đũa nào nói chuyện với con nhỏ cũng tần cho nó một trận no đòn. Tự nhiên con nhỏ biết chú thương nó.

- Sao nó hiểu được lòng em thương nó?

- Nó hiểu thừa đi chứ. Chú nện những thẳng thân mật với nó tức là chú ghen. Ghen là yêu. Con gái khôn như ranh, nó sẽ hiểu mà.

Rồi em phải nói gì nữa:

- Chú không thèm nói gì cả, đợi con nhỏ nói trước.

- Em phải đợi lâu không?

- Chóng lắm, chú chỉ cần hạ một thằng là có kết quả. Con nhỏ sẽ đến gần chú hỏi chú "Sao anh đánh nó", bấy giờ chú sẽ nói, nói thật khế thôi, rằng "Tôi không muốn nó tán cô".

- Rồi sao nữa?

- Rồi con nhỏ sẽ im lặng nhìn chú, chú chụp lấy tay nó bảo rằng "Vì anh yêu em"...

- Nó có chửi mình không hờ anh?

Trần Đại nhún vai:

- Chú thử thí nghiệm xem nó có chửi không. Thôi đi đi...

Bồn bù loong nài nỉ:

- Thưa anh, hay anh dẫn em sang nói giùm em!

- Không được, anh có việc cần phải đi bây giờ. Được người đẹp chửi là một vinh dự, chú can đảm thử một chuyến coi. Nhanh lên, kẻo thằng khác nó cuỗm mất thì ổng!

Bồn bù loong thờ ì:

- Em không đi đâu anh ạ!

Trần Đại đứng lên, nắm cánh tay Bồn bù loong dạy:

- Mày xử dụng bù loong với con nhỏ xem sao. Tao cá với mày ăn một trăm phần trăm em út ơi! Mai một mày thành yêu tinh ái tình mày chán nản không muốn yêu đương nữa thì đừng có trách anh Trần Đại đấy nhé! Thôi đi đi! Tối nay cho anh biết tên con nhỏ là gì nghe chưa?

Bồn bù loong bắt đắ dĩ phải sang Khánh Hội. Trần Đại nhìn bộ mặt rút rít của nó, bắt giác hấn lại yêu nó vô cùng. Nó chỉ rút rít ái tình thôi. Bồn bù loong đi rồi, Trần Đại rửa mặt cạo râu sạch sẽ, thay quần áo chỉnh tề xuống nội trú Chi Hòa tìm Tường Vi. Hấn gặp Tường Vi ngay. Sau khi xin phép bà giám thị, Trần Đại đưa Tường Vi đi coi xi nê. Trần Đại cố giấu nỗi lo lắng của mình nhưng mỗi ưu tư càng cố giấu nó càng hiện ra rõ rệt. Đến nỗi Tường Vi phải hỏi:

- Anh có chuyện gì buồn hờ?

Trần Đại chối dài:

- Không có gì cả.

- Anh nói dối em...

- ...

- Em biết anh gặp chuyện buồn, nếu không chủ nhật anh mới tới đón em. Hôm nay mới là thứ sáu. Chuyện gì đấy anh?

Trần Đại nghĩ tới James Dean Hùng, đôi mắt hấn cay cay, chớp thật mau. Hấn nhìn người yêu, nói thật:

- James Hùng bị bắt rồi em ạ!

Tường Vi lạnh người. Nàng có cảm tưởng như cơn gió độc vừa lùa vào lồng ngực nàng và không muốn thoát ra nữa. Tường Vi chỉ kêu nổi một tiếng "trời" rất khế. Nàng kéo Trần Đại đi về phía công viên vắng vẻ nhưng Trần Đại níu nàng lại:

- Vào rạp chiếu bóng cảnh sát bớt chú ý anh hơn. Anh sẽ kể cho em nghe tại sao James Dean Hùng bị bắt.

Hai người mua vé vào một rạp thường trực. Lúc ấy phim đang chiếu tới khúc giữa chuyện. Trần Đại dắt Tường Vi lên tuốt hàng ghế đầu. Họ không thèm nhìn lên màn ảnh nữa. Vừa ngồi xuống ghế, Tường Vi dục Trần Đại:

- Anh nói đi, tại sao Hùng bị bắt?

- Chú ấy tình nguyện bị bắt thì đúng hơn.

Trần Đại thuật lại vụ công nhân kho 18 bị cai thầu bóc lột. Công nhân đình công, cai thầu thuê bọn du đảng Năm Lửa hành hung công nhân. Chính quyền thương cảng không những không bênh vực công nhân mà còn làm ngờ để cai thầu làm tới. Báo chí quả quyết Trần Đại dúng tay vào vụ này. Phần nổi máu anh hùng hiệp sĩ phần muốn minh oan, Trần Đại đã cho đàn em sang Khánh Hội thanh toán Năm Lửa, nhưng bị kẹt. James Dean Hùng hy sinh tự do của mình để đồng bọn thoát lưới săn sát. Thuật xong chuyện, Trần Đại ngậm ngùi nói:

- Hùng nó thương anh và em quá. Nó nhận nó là Trần Đại. Như thế, cảnh sát yên chí đã bắt được Trần Đại. Song vì Hùng thương anh quá nên nó hóa ra ngốc. Nó quên mất rằng ba anh đã cung cấp hình ảnh anh cho cảnh sát. Nó lừa được lão cò thương cảng chứ lừa sao hết được cảnh sát. Anh hơi lạ là vụ này báo chí lặng im.

Tường Vi hỏi:

- Tại sao báo chí lại lặng im?

- Có lẽ lão cò không cung cấp tin tức. Lão cò đã bị James Dean Hùng bỏ thuốc mê. Lão ấy thộp cổ hết đám tay chân của Năm Lửa. James Dean Hùng đã chứng tỏ cho lão cò biết nó là Năm Lửa không phải là du đảng đâm thuê chém mướn.

Tường Vi mai mỉa:

- Nhưng Hùng vẫn bị bắt.

- Ủ, chú ấy vẫn bị bắt, chú hy sinh chịu vào Tể Bần thay anh vì chú ấy lo lắng cho em, cho tương lai của chúng ta...

Tường Vi nắm chặt lấy cánh tay của Trần Đại. Nước mắt nàng ứa ra:

- Anh...

- Em...

- Em thương Hùng...

- Hùng cũng thương em...

Hai người kể lể trong bóng tối. Họ đang là đôi tài tử đóng cuốn phim bi tình, xã hội. Tường Vi khóc sụt sướt. Nàng mừng tượng ra khuôn mặt để mển của James Dean Hùng và nghĩ đến sự hy sinh hạnh phúc của mình cho người khác được sung sướng của James Dean Hùng. Bất giác, Tường Vi lại thẳm nguyện rửa cuộc đời.

Những người tốt thì chịu đọa oày, người xấu thì sống phây phây trên sự đau khổ của người tốt. Cuộc đời chó má thế là cùng. Tình thương yêu, niềm cảm phục James Dean Hùng khiến tâm hồn Tường Vi muốn nổi loạn. Nàng mới thấy, mới hiểu thấm thía tại sao những người như Trần Đại, như James Dean Hùng lại buông trôi tương lai để dấn thân vào con đường du đãng. Tường Vi thổn thức:

- Làm thế nào để cứu Hùng hờ anh?
- Chưa biết Hùng bị giam ở đâu!
- Anh hứa cứu Hùng nhé anh...

Trần Đại vòng tay qua thành ghế, quàng lấy cổ Tường Vi:

- Anh hứa, nhưng em phải hứa với anh một điều...

Tường Vi lấy khăn thấm nước mắt:

- Thưa anh, điều gì đấy ạ? Có khó không anh?
- Dễ lắm.
- Điều gì?
- Em đừng suy nghĩ nhiều chuyện của các anh mà trễ nải việc học hành. Em hứa với anh rằng cuối năm nay em phải đậu tú tài một nhé!

Tường Vi vuốt ve bàn tay Trần Đại:

- Vâng em hứa.

Trần Đại mỉm cười sung sướng:

- Em có biết tại sao anh cần em có bằng cấp không?

Tường Vi lắc đầu:

- Em chịu.
- Để nhờ anh có bị bắt, em có phương tiện tự túc...

Câu nói của Trần Đại làm cho Tường Vi giật mình đánh thót một cái. Người nàng lạnh lạnh. Chân tay run lẩy bẩy. Trần Đại bối rối:

- Em trúng lạnh hờ em?
- Không, em không sao cả...
- Người em lạnh ngắt, anh đưa em về nhé!
- Vâng, anh đưa em về...

Trần Đại dìu Tường Vi ra khỏi rạp. Hắn gọi tắc xi đưa thẳng nàng về nội trú. Trần Đại chán nản quá, hắn không muốn hỏi nguyên nhân nào khiến Tường Vi đòi về gấp thế nữa. Từ nội trú, Trần Đại quay xe lại, hắn định bảo người tài xế chạy tới phòng mạch của bác sĩ Niệm, nhưng nghĩ sao, hắn bỏ ý định đó. Trần Đại cũng về nhà luôn. Hắn lại nằm dài trên chiếc ghế vải, ngửa mặt lên trần nhà hút thuốc "Havatampa". Chưa lúc nào Trần Đại cô đơn như lúc này. Hắn thêm ngủ, ngủ để quên hết. Trần Đại vùng dậy. Hắn chạy ra ngõ mua một chai xá xí ba xi đế. Trần Đại nhắm mắt uống một hơi dài. Khi chất men đã làm mềm môi, Trần Đại nốc cạn chai rượu lúc nào không biết. Và hắn nằm co quắp trên ghế vải, thờ khò khò...

°°°°°°°°

Vào khoảng 10 giờ đêm hôm đó, Trần Đại, Bồn bù loong, Năm Hòa Hưng thuê xuồng sang bên Thủ Thiêm. Chúng nó tìm một quán cà phê ngồi chờ đến 11 giờ rưỡi mới đi kiếm Năm Lửa. Như thường lệ, ban ngày Năm Lửa đi lang thang khuya nó mới về nhà chị nó ngủ nhờ. Từ hôm đụng với đàn em Trần Đại, Năm Lửa đâm chột dạ. Bây giờ nó hồi hận. Phải chi nó nén tự ái, nghe lời James Dean Hùng rời vụ này thì chưa chắc cai thầu Phúc đã làm gì nổi nó mà còn khỏi bị Trần Đại hời tội. Nó thừa hiểu James Dean Hùng bị bắt, Trần Đại sẽ không để nó ăn ngon ngủ yên ở miệt Khánh Hội. Nên nó đã trốn. Năm Lửa càng hồi hận khi nó hay tin ông cô đã hốt hết đàn em của nó. Ông cô không bênh vực cai thầu Phúc nữa. Năm Lửa bị kẹt. Nó định nương náu ở Thủ Thiêm ít ngày, xoay được tí tiền còn nó sẽ khăn gói quả mướp về Cần Thơ là quê hương của nó ẩn thân chừng vài tháng rồi tính sau. Nhưng nó chưa kịp về Cần Thơ thì Trần Đại đã đến kiếm nó. Trần Đại nhìn đồng hồ. Hắn móc tiền trả rồi dục đàn em:

- Đi thôi các chú!

Ba..tên du đãng rời khỏi quán cà phê... làng. Trần Đại hỏi:

- Chú Bồn chắc chắn Năm Lửa đêm nào cũng ngủ ở nhà chị nó chứ?

Bồn bù loong đáp:

- Nó về đây ba hôm rồi.

Trần Đại vỗ lưng Năm Hòa Hưng:

- Năm có gặp tên đàn em nào của Năm Lửa còn lưu lạc ở Khánh Hội không?

- Gặp hai thằng.
- Có hỏi gì nó không?
- Em có hỏi. Chúng nó cho biết Năm Lửa cay cai thầu Phúc lắm.

Trần Đại búng tay tách lột cái:

- Tốt lắm, anh sẽ xúi Năm Lửa hạ cai thầu Phúc.

Bồn bù loong hỏi:

- Liệu nó có dám hạ cai thầu Phúc không hở anh?

Trần Đại cười:

- Nó cũng ham sống lắm chứ. Nó ham sống thì mình bảo làm gì nó chả làm.
- Nhờ nó sợ cai thầu Phúc thì sao?
- Thì nó chết hết ngáp ở đất Thủ Thiêm này.

Chẳng mấy chốc, ba tên du đãng Saigon đã tới trước cửa nhà Năm Lửa. Nửa đêm ở Thủ Thiêm khuya khoắt vô cùng. Tiếng giun đé đùn lên những điệu buồn khiến Trần Đại nhớ đến James Dean Hùng. Nếu giờ này, James Dean Hùng đang nằm ở Trại Tể Bần, hẳn nó cũng được nghe những điệu buồn của giun đé. Thêm vào nữa là những điệu hờn của cuộc đời của những thằng thanh niên lớn lên trong chiến tranh, thất học, thất nghiệp thêm khát từ tiền bạc, danh vọng đến tình yêu nhưng không thỏa mãn được mấy may, rồi cuộc đời làm du đãng để bị nhốt vào trại Tể Bần. Điều buồn hòa âm với điệu hờn, chắc chắn không ru ngủ nổi James Dan Hùng. Nó sẽ chỉ căng mắt tưởng nghĩ tới anh em. Nó dựa lưng vào tường, thêm một điếu "Havatampa" đến nhỏ nước miếng. Trần Đại nghiêng răng ken két:

- Bốn vô gọi thằng khốn kiếp đi!

Bồn bù loong khế dạ một tiếng. Nó rút con dao khỏi túi nắm chặt trong tay. Bồn bù loong làm lũi bước. Con chó "si" thức giấc sủa âm ỹ. Bồn bù loong đứng lại, háng giọng. Lúc ấy, Năm Lửa đang thiu thiu ngủ. Nghe tiếng chó sủa, tiếng người háng giọng, nó trỗi dậy, hoảng hốt. Trống ngực nó đánh thình thịch. Căn nhà vắng vẻ. Chị nó mới lên Ban Mê Thuộc thăm anh rể nó đóng đồn ở quận Lạc Thiện. Còn một mình Năm Lửa và con chó "si". Trong cuộc đời anh chị của nó, Năm Lửa chưa từng bao giờ thấy sợ hãi như bây giờ. Từ bữa gây chuyện với nhóm Trần Đại, Năm Lửa có cảm tưởng bước chân của tử thần theo rồi nó từng giây từng phút. Bước chân ấy đang tiến gần nó. Bồn bù loong chờ mãi không có người nào lên tiếng, nó mới bước thẳng vô cửa. Bồn bù loong gõ vào vách ván ba tiếng. Năm Lửa nín thở.

- Năm Lửa!

- ...

- Năm Lửa!

- ...

- Năm Lửa!

Tai Năm Lửa cơ hồ đã điếc. Tử thần réo tên nó. Mồ hôi nó toát ra chân tay nó run lẩy bẩy.

- Năm Lửa, có Trần Đại kiếm mày!

Năm Lửa đứng lên. Nó đứng không vững. Bồn bù loong không thấy ai trả lời nó nghĩ rằng nhà đi vắng hết. Sáng hôm qua, khi sang đây theo rồi Năm Lửa nó chỉ gặp một người đàn bà và hai đứa con. Ngoài ra, chẳng có người đàn ông nào khác. Năm Lửa, ba bốn đêm nay về đây ngủ nhờ để trốn cảnh sát và Trần Đại. Nhưng giờ đây, không hiểu tại sao cả chị Năm Lửa lẫn Năm Lửa đều vắng mặt? Hay Năm Lửa đã biết trước đã "dzọt"? Hay nó bảo chị nó báo cho Hội đồng xã bữa lười vây Trần Đại?

Bồn bù loong toan chạy ra nói với Trần Đại những điều nghi ngờ của nó. Nhưng bỗng nó nghe thấy tiếng động. Mắt Bồn bù loong sáng lên. Năm Lửa còn trong "rọ". Nó nhếch mép cười rồi gọi:

- Năm Lửa, Trần Đại kiếm mày đây! Đừng hòng trốn thoát. Mày biết thân thì "đầu hàng" đi, Trần Đại sẽ tha chết cho mày. Bằng không mày bướng bỉnh và phản bội lần nữa mày sẽ hết ngáp con ạ!

Năm Lửa suy nghĩ một lát. Rồi nó ra mở cửa. Bồn bù loong bám lười dao tách một cái, đề phòng Năm Lửa trở tay. Song Năm Lửa hiền như một du đãng thắm mệt, nó bước khỏi cửa, dơ hai tay lên phân trần:

- Tôi muốn hòa...

Bồn bù loong gập lười dao lại, đút còn đao vào túi:

- Mày muốn hòa à?

Năm Lửa biết thân phận mình là kẻ lép vế nên dù biết kẻ đối diện không phải Trần Đại nó cũng dụ giọng:

- Ừ, tôi muốn hòa...

Bồn bù loong hát hàm:

- Mày biết James Dan Hùng bị nhốt ở đâu không?

Năm Lửa lắc đầu:

- Tôi không biết. Cho tôi gặp anh Trần Đại.

Bồn bù loong nhe răng cười:

- Mà khôn lắm óáy Năm Lửa ạ!

Nó nói tiếp:

- Phúc nhà mà còn to nên Trần Đại đi kiếm mà. Chứ đêm nay Năm Hòa Hưng lãnh vụ này một mình thì đòi mà lùa con ạ!

Năm Lửa nín thình. Nó nín thình để nuốt sự tủi nhục. Bồn bù loong bước xuống sân:

- Muốn gặp Trần Đại thì đừng yên đó gặp Trần Đại. Lơ mơ dờ trò bài tấu, chắc chắn sẽ ném tài phóng dao của tao mặc dù mà là vua Khánh Hội.

Năm Lửa nhìn theo Bồn bù loong, lòng nó hoang mang vô tận. Nó không biết gặp Trần Đại, số phận nó sẽ ra sao. Đôi mắt tên anh chị mở trừng trừng. Trong bóng đêm mờ, nó đã nhận ra ba người đang bước vào nhà nó. Năm Lửa đứng chết dí một chỗ. Khi Trần Đại, Năm Hòa Hưng và Bồn bù loong còn cách nó chừng năm thước, Năm Lửa mới kịp mở miệng:

- Tôi muốn hòa....

Trần Đại chưa thêm nói nữa gì. Ba đứa đã đứng trước mặt Năm Lửa. Năm Hòa Hưng nói:

- Năm Lửa đây anh ạ!

Nó vỗ vai Năm Lửa, giọng rất kẻ cả:

- Mày cầm hay sao chưa chào anh Trần Đại hử Năm Lửa?

Năm Lửa bắm ngón chân xuống nền đất. Dĩ vãng đàn anh của nó như hai con muỗi cay vừa bay vụt vào đôi mắt nó. Nó chớp thật mau và nước mắt nó ứa ra. Năm Hòa Hưng vỗ vai nó một lần nữa:

- Mày cầm thật rồi à?

Trần Đại nín cánh tay Năm Hòa Hưng:

- Đừng xử ức nó Năm Hòa Hưng!

Và Trần Đại hỏi Năm Lửa:

- Mày tiếp khách ở đâu?

Năm Lửa nuốt nước miếng ực một hơi:

- Anh muốn tôi tiếp ở đâu cũng được, tôi chỉ muốn hòa...

Trần Đại bĩu môi, gật gù:

- Bây giờ mày mới muốn hòa à?

Năm Lửa nói rất khẽ, nỏ chỉ muốn nói đủ đề Trần Đại nghe.

- Vâng, tôi muốn hòa.

Trần Đại thông cảm nói đau khổ của một tên anh chị thất thế, hấn bảo đàn em:

- Năm và Bồn ra bên "bắc" đợi anh!

Năm Hòa Hưng và Bồn bù loong chưa kịp hỏi thì Trần Đại đã nói:

- Nếu buồn ngủ, hai chú cõ thể về trước mà ngủ. Anh ngủ đây với "ông bạn" Năm Lửa có mời yên ổn hơn.

Thôi đi đi!

Năm Hòa Hưng và Bồn bù loong nhìn Năm Lửa bằng những con mắt ngẫu đồ căm hờn trước khi bỏ rơi nó.

Còn lại một mình, Trần Đại ngắt tay:

- Vô trong nhà được chứ?

- Được.

- Có ai không?

- Nhà đi vắng cả.

- Tao cần nói cho mày hiểu ngay rằng sở dĩ chúng tao sang đây ba người vì hai em tao biết lối. Chúng nó dẫn tao. Giờ biết mày ở đây, chúng nó vô ích. Mày đừng sợ các em tao vây mày. Nếu mày trên nước, hãy bước qua xác tao mà trốn.

Năm Lửa vẫn lặp lại câu "điều đình" cũ:

- Tôi chỉ muốn hòa...

Trần Đại rút điều "Havatampa" châm lửa hút. Hấn cố tình quẹt diêm ba bốn lần để "ngắm" bộ mặt "sùng sỏ" của ông vua phóng dao Khánh Hội xem đến giây phút hoàng hôn của cuộc đời du đấng, bộ mặt "sùng sỏ" ấy còn giữ lại được những nét gì. Nhưng Trần Đại thất vọng, bộ mặt "sùng sỏ" của Năm Lửa đã làm cho hấn mất cảm tình. Ông vua phóng dao Khánh Hội lúc này đây, đứng trước mặt du đấng tên là Trần Đại đâm ra hiền khô, khúm núm và sợ chết. Trần Đại lắc đầu:

- Mày muốn hòa thì tao cho hòa. Nào vô nhà thắp đèn lên...

Năm Lửa mở cửa bước vào. Trần Đại đứng ngoài hút thuốc lá. lát sau, ngọn đèn dầu đã làm sáng căn nhà tranh vách ván bột tối om. Năm Lửa hé cửa nhìn ra. Nó mời Trần Đại:

- Mời anh vô!

Năm Lửa mở rộng cửa, Trần Đại bước vào nhà. Hắn ngồi xuống chiếc ghế đầu thấp, không cần đợi Năm lửa mời. Trần Đại hỏi:

- Mà biết lão cò nhốt em tao ở đâu không?

Năm Lửa đưa tay xoa gáy:

- Em anh?

Trần Đại bẻ bảo tay rằng rắc: '

- James Dean Hùng!

Năm Lửa bắt đầu hoảng:

- Tôi không biết, tôi không biết thật...

- Thế mà có biết tại sao cai thầu Phúc biết chúng tao sang Khánh Hội không?

Năm Lửa cúi gầm mặt:

- Tôi hỏi hận chuyện này lắm...

Rồi nó gượng nâng cánh tay phải lên như muốn phân trần. Bấy giờ Trần Đại mới kịp nhớ ra vết thương nơi cánh tay nó chưa khỏi hẳn. James Dean Hùng đã cho nó một kỷ niệm và nó tặng lại cho James Dean Hùng một kỷ niệm khác chua chát và đau đớn hơn. Tự nhiên, Trần Đại không muốn hạch tội Năm Lửa nữa. Hắn dụi giọng:

- Năm Lửa!

- Dạ...

Tiếng "dạ" của Năm Lửa là tiếng "dạ" khuất phục.

Trần Đại rút điếu "Havatampa" đưa cho nó:

- Mà hút thuốc này lần nào chưa?

- Dạ, chưa.

- Thử hút xem có ngon không..

Năm Lửa, cho tới lúc này mới dám nhìn thẳng vào mặt Trần Đại. Nhoèn miệng cười, Trần Đại hỏi nó:

- Mà chưa rõ mặt tao à?

- Tôi chỉ được nghe tên anh.

Trần Đại quẹt diêm:

- Bóc thuốc ra châm hút đi rồi tao với mày nói chuyện nhiều.

Năm Lửa lúng túng mãi mới lột được lớp giấy bóng bọc ngoài điếu "Havatampa". Nó châu đầu gần sang phía Trần Đại để mời thuốc. Đợi nó hít vài hơi. Trần Đại hỏi:

- Quê mày ở đâu?

Năm Lửa nhả khói thuốc. Khoan khoái. Trần Đại lùa vòng khói tròn thứ hai. Năm Lửa nói:

- Tôi nghe tên anh và phục anh lắm. Anh hỏi chú em Năm Hòa Hưng mà xem đêm hôm James Dean Hùng hạ tôi, tôi thực tâm không dám gây sự với anh khi James Dean Hùng xưng là đàn em của anh.

Trần Đại xua tay:

- Tao không nhắc chuyện ấy nữa, tao vừa hỏi quê mày ở đâu, mày chưa trả lời tao.

Năm Lửa đưa tay xoa gáy:

- Quê tôi ở Cần Thơ.

- Ba mày còn sống không?

- Ba tôi chết hồi tôi còn nhỏ.

- Chết bệnh hay bị giết?

- Nghe chị tôi nói, hồi 1945 hay 1946 gì đó, quê tôi đâm giết lu bù. Hòa Hảo giết Việt Minh, Việt Minh giết Hòa Hảo rồi dân chẳng Việt Minh chẳng Hòa Hảo cũng bị giết lây. Xác chết bị chặt đầu quăng xuống sông, xuống rạch. Ba tôi hồi đó chở đồ, chả biết ai giết. Đầu cha tôi nằm trong ghe còn thân thể thì trôi mất tích.

- Còn mẹ mày?

Mẹ tôi hồi chạy giặc, bị Tây bắn chết.

- Rồi ai nuôi chị em mày?

- Họ hàng thay phiên nhau nuôi. Sau này lớn lên, chị tôi buôn bán nuôi tôi. Khi chị tôi lấy chồng, theo chồng lên Thủ Thiêm, chị tôi đem tôi theo. Tôi hay la cà ở bến "bắc". Bọn anh chị ở đây thấy tôi to con, rủ tôi nhập phe với chúng đi đánh lộn. Ở nhờ anh rể mãi cũng chán tôi bỏ chị tôi cùng bọn anh chị phiêu bạt khắp nơi. Cuối cùng tôi sang Khánh Hội làm chúa trùm thay một thằng bạn bị mang án khổ sai chung thân.

- Sao mày quen với cai thầu Phúc?

- Nó tìm tôi.

- Từ hôm nào?

- Từ hôm công nhân kho 18 đình công cai thầu Phúc ngán công nhân, nó phải thuê du đấng chơi lại. Mới đầu chúng tôi từ chối, sau nó trả nhiều tiền, lại hứa cảnh sát có bắt cũng thả ra luôn nên chúng tôi làm cho nó.

- Nó trả chúng mày bao nhiêu?

- Mỗi đũa một ngày ba trăm, riêng tôi nó trả mỗi ngày một ngàn.

Trần Đại không hỏi chuyện riêng của Năm Lửa nữa. Hấn ngồi im hút thuốc. Thấy Trần Đại lặng yên, Năm Lửa chột dạ. Nó đập điều thuốc mới cháy quá nửa:

- Anh hiểu dùm cho, tôi muốn hòa...

Trần Đại nhún vai:

- Tao hiểu chứ. Hòa với tao rồi mày làm nghề gì?

Năm Lửa thành thật:

- Tôi chả biết làm nghề gì hơn làm du đấng cả. Nếu anh bằng lòng xử hòa, tôi lại về Khánh Hội.

Trần Đại nhếch mép cười:

- Mày đừng chữ xin hòa có vẻ hách lăm đấy. Đáng lẽ này phải nói xin tha mới đúng.

Năm Lửa xòe bàn tay vuốt mặt:

- Vâng, tôi muốn anh tha cho.

Trần Đại gật đầu:

- Tha cho mày dễ quá rồi nhưng muốn trở lại Khánh Hội làm vua, mày phải hạ một thằng...

Năm Lửa đứng lên:

- Thằng nào?

- Mày ngồi xuống đi rồi tao nói tên thằng đó cho mày nghe.

Năm Lửa ngoan ngoãn như con cừu non. Trần Đại hỏi nó:

- Mày vẫn tự phụ mày là vua phóng dao hở?

- Vua ở Khánh Hội thôi.

- Rất tiếc không phải ban ngày đề tao thi tài với mày.

Năm Lửa dùng ngón tay chỏ bàn tay trái, chỉ vào cánh tay phải của nó:

- Đàn em anh đã cho tôi biết tài rồi!

Trần Đại vờ ngạc nhiên:

- Ủ nhỉ!

Rồi hấn nói:

- Mày phải hạ thằng cai thầu Phúc, nếu mày muốn sống ở Khánh Hội. Nó phản bội mày. Việc xong rồi, nó bảo lão cò hốt hết đàn em mày. Giá mày không rời Khánh Hội sớm, hôm nay đời mày cũng... lú.

- Sao anh biết cai thầu Phúc phản tôi?

- Mày tưởng nó thêm đi đôi với mày à! Mày nhầm rồi Năm Lửa ạ! Chúng nó chỉ lợi dụng sự liều lĩnh của mày ít lâu thôi, rồi chúng nó sẽ coi chúng mày như chó ghê. Tao tha giết mày vì tao thấy mày đáng thương hại. Nhưng mày muốn sống, mày phải hạ cai thầu Phúc. Mày không hạ nó, chúng tao cũng sẽ hạ nó. Mày không hạ nó đàn em mày sẽ coi mày không ra gì và mặt mũi nào mày dám trở lại Khánh Hội nữa.

Năm Lửa chưa kịp suy nghĩ, Trần Đại đã nói tiếp:

- Trước khi sang đây, tao định bụng nếu mày bướng tao sẽ làm mày hết bướng và bắt mày giết cai thầu Phúc. Song mày lại xin hòa, vậy nếu mày không dám giết cai thầu Phúc, chúng tao giết giùm cho. Mày sẽ chịu thiệt thòi: mất đất làm ăn!

Năm Lửa nghĩ tới số phận của một trùm anh chị lưu vong nó quyết định ngay:

- Anh để tôi hạ cai thầu Phúc.

- Được, tao để phần mày.

- Hiện nay tôi chưa khỏi.

- Mày về sống với chúng tao.

- Tôi ra vào nhà cai thầu Phúc đã quen. Nó cũng chưa tỏ thái độ gì với tôi cả. Tôi có dịp hạ nó thuận tiện hơn anh.

- Tao biết điều đó.

- Anh cứ để tôi ở bên này, về với anh chắc Năm Hòa Hưng và Bồn bù loong không để tôi yên. Mấy bữa rày tôi tiêu cạn tiền rồi, nếu anh có, anh cho mượn vài trăm để tôi chích thuốc.

Trần Đại nhét tấm giấy năm trăm vào túi áo ngực Năm Lửa. Hấn đứng dậy:

- Tao tin mày.

- Vâng, anh cứ tin tôi.

- Bây giờ tao về.

- Anh để tôi đưa anh ra "bắc".

- Không cần, tao biết lối rồi. Mày ngủ cho khoẻ.

Trần Đại tự mở cửa bước ra. Hắn theo con đường cũ đi tới bờ sông. Ba đứa lại leo lên xuồng bơi về Saigon. Trần Đại thuật chuyện cho đàn em nghe. Bốn bù loong không vui mấy.

o o o

àNửa tháng sau, báo chí loan tin Năm Lửa bị xô khám vì mưu toan giết cai thầu Phúc. Nó mới bước qua cổng sắt, gia nhân của cai thầu Phúc đóng chặt lại. Cai thầu Phúc gọi điện thoại cho cảnh sát. Cảnh sát thộp cổ nó. Biết nó là Năm Lửa, trùm du đảng Khánh Hội, trước đây từng hợp tác với cai thầu Phúc chống công nhân kho 18, cảnh sát đưa nó sang trại Tế Bần gấp. Trần Đại hay tin Năm Lửa rơi vào bẫy cai thầu Phúc, hắn giận tím gan. Mối căm hờn tưởng chừng đã cao bằng ngọn núi.